

Zkrácení daně

Jestliže pachatel zkrátí více druhů daní nebo jiných povinných plateb, popřípadě zkrátí daň za více zdaňovacích období, a se zřetelem k objektivním a subjektivním souvislostem půjde za splnění podmínek vymezených v § 89 odst. 3 tr. zák. o pokračování v trestném činu, bude třeba z hlediska výše způsobené škody zkrácené částky připadající na jednotlivé daně či jiné povinné platby za všechna období sečíst.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 65/2007-I., ze dne 7.3.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovoláních obviněných A. B., a J. Š., proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 9. 2006, sp. zn. 3 To 145/2006, jímž rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 4 T 7/2004, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání obviněného J. Š. odmítl. Z podnětu dovolání obviněného A. B. se podle § 265k odst. 1 tr. ř. ohledně něj a podle § 265k odst. 2 tr. ř. s přiměřeným použitím § 261 tr. ř. také ohledně obviněného J. Š., a M. P., zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 9. 2006, sp. zn. 3 To 45/2006 a podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud ČR Vrchnímu soudu v Praze přikázal, aby věc obviněných A. B., J. Š. a M. P. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 3. 2006, č. j. 4 T 7/2004-1367, byli obvinění A. B., J. Š. a M. P. uznáni vinnými trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák. spáchaným ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., u obviněných J. Š. a M. P. za použití § 88 odst. 1 tr. zák. Trestného jednání se měli dopustit tím, že v období let 1999, 2000, 2001 ve firmě T. - I. Z., společně, vybaveni generální plnou mocí od majitelky I. Z., A. B., jako vedoucí provozu do 31. 10. 2001, J. Š. jako faktický ředitel a M. P. jako účetní, v úmyslu získat prospěch obstarávali fiktivní faktury od společností L. N., s. r. o., L. R., a. s., L. W., s. r. o., a H. E., s. r. o., na dodávky dřevní hmoty v celkové výši 28.014.212,- Kč, které uvedené společnosti nikdy nevystavily, a nechali je zaúčtovat do účetnictví firmy T. - I. Z., a tak A. B. zkrátit daň z přidané hodnoty ve výši 4.921.984,- Kč a J. Š. s M. P. zkrátit daň z přidané hodnoty ve výši 5.051.747,- Kč ke škodě Finančního úřadu.

Obviněný A. B. byl odsouzen za tento trestný čin a současně i za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák. a za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák., kterými byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2002, sp. zn. 3 T 172/2002, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2003, sp. zn. 11 To 588/2002, podle § 248 odst. 3 tr. zák. a § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků. Pro výkon tohoto trestu byl zařazen podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostrahou. Současně bylo rozhodnuto podle § 35 odst. 2 tr. zák. o zrušení výroku o trestu z citovaného rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. 3 T 172/2002, jímž byl obviněnému uložen trest odnětí svobody v trvání tří let s dohledem a podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání pěti let a přiměřené omezení, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu způsobenou trestným činem, jakož i všechna další rozhodnutí, na tento výrok o trestu obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obviněný J. Š. byl odsouzen podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Obviněná M. P. byla odsouzena podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon jí byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků.

Naproti tomu byli všichni tři obvinění A. B., J. Š. a M. P. podle § 226 písm. b) tr. zák. zproštěni obžaloby proto, že měli v období let 1999, 2000, 2001 ve firmě T. - I. Z., společně, vybaveni generální plnou mocí od majitelky I. Z., A. B., jako vedoucí provozu do 31. 10. 2001, z iniciativy J. Š., faktického ředitele, a M. P. jako účetní, v úmyslu získat

prospěch obstarávat níže uvedené fiktivní faktury od společností L. N., s. r. o., L. R., a. s., L. W., s. r. o., a H. E., s. r. o., na dodávky dřevní hmoty v celkové výši 28.014.212,- Kč, které uvedené společnosti nikdy nevystavily, a nechat je zaúčtovat do účetnictví firmy T. - I. Z., a tak A. B. měl zkrátit daň z příjmu fyzických osob ve výši 5.835.740,- Kč a J. Š. s M. P. měli zkrátit daň z příjmu fyzických osob ve výši 6.024.508,- Kč ke škodě Finančního úřadu s tím, že v tom měla obžaloba spatřovat dílčí útok pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zák., neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Tento zprošťující výrok rozsudku nebyl napaden odvoláním, a proto nabyl právní moci ve vztahu k obviněným A. B. a J. Š. dne 27. 4. 2006 a ve vztahu k obviněné M. P. dne 20. 4. 2006.

V odsuzující části napadli odvoláním rozsudek všichni obvinění A. B., J. Š. i M. P. a výrok o trestu v neprospěch obviněného J. Š. napadl odvoláním i státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové. O těchto odvoláních rozhodl Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 9. 2006 pod sp. zn. 3 To 45/2006, jímž byl podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušen ve výrocích o trestech obviněných A. B. a J. Š. a nově za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř., byly těmto obviněným stanoveny při nezměněném výroku o vině trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák. mírnější tresty. Obviněnému A. B. byl uložen podle § 248 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. za tento trestný čin a za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák. a trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák., jimiž byl uznán vinným výše citovaným, předchozím rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ve spojení se shora uvedeným usnesením Krajského soudu v Hradci Králové k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tři a půl roku. Pro jeho výkon byl zařazen podle § 39a odst. 3 tr. zák. do věznice s dozorem. Současně bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 tr. zák. o zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 7. 11. 2002, sp. zn. 3 T 172/2002, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2003, sp. zn. 11 To 588/2002, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok o trestu obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obviněný J. Š. byl odsouzen podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen a byla mu stanovena zkušební doba v trvání čtyř let.

Podle § 256 tr. ř. bylo odvolání obviněné M. P. zamítnuto.

Obvinění A. B. prostřednictvím JUDr. J. D. a J. Š. prostřednictvím obhájce Mgr. R. M. podali dovolání.

Dovolání obviněného A. B. směřovalo výhradně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze, přičemž obviněný jej opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. tedy, že proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoli podle zákona bylo nepřípustné. V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatel nejprve konstatoval dosavadní průběh trestního řízení se zaměřením na konkrétní okolnosti zmiňovaného zprošťujícího výroku rozsudku soudu prvního stupně s tím, že již v rámci odvolacího řízení před Vrchním soudem v Praze se domáhal postupu soudu podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. v návaznosti na ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., neboť uvedeným pravomocným zprošťujícím výrokem o vině nastala překážka věci rozhodnuté, jež brání dalšímu pokračování v trestním stíhání. Jeho argumentaci Vrchní soud v Praze nepřijal, když u zprošťujícího výroku rozsudku neshledal podmínky pro posouzení tohoto jednání z hlediska totožnosti skutku s trestním jednáním, pro něž byl uznán vinným, a naopak považoval posuzovaný skutek za odlišný s tím, že věcně nejde o totožnost, neboť se jedná o odlišný druh daně a s tím související jiný následek, byť ve svém důsledku směřující ke zkrácení daně, všeobecně pojímané jako povinnost vůči státu. Za rozhodující považuje posouzení skutku jako dílčího útoku pokračujícího trestného jednání. I když obžaloba zahrnuje veškeré jednání do jedné věty, neznamená to, že by toto jednání neobsahovalo dva skutky. Jde jen o otázku formulační. Z rozdílnosti druhů daní vyvodil rozdílnost jednání směřujících ke zkrácení konkrétních daní a tím i podmínky pro posouzení takového jednání, jako spáchaného dvěma skutky. S tímto názorem se dovolatel neztotožnil. Právě v tomto výkladu shledává nesprávnost napadeného rozhodnutí. Obviněný A. B. nezpochybnil skutečnost, že u trestného činu vykazujícího zákonné znaky pokračujícího trestného činu ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák. a splňujícího současně i podmínky ve smyslu § 12 odst. 12 tr. ř., u něž s poukazem na ustanovení § 11 odst. 2 tr. ř., nelze při rozhodování o některém z jeho dílčích útoků aplikovat stejné podmínky, jako u věci rozhodnuté, zakládající nepřípustnost trestního stíhání. Ze shodných skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně sice vyplývá, že se mělo jednat o trestný čin spáchaný formou pokračování. Jeho dílčí útoky ovšem spočívaly v obstarání jednotlivých fiktivních faktur a v tom, že je obvinění nechali zaúčtovat do účetnictví daňového subjektu. Každý z těchto dílčích útoků sice zakládal různé následky - jednak zkrácení daně z přidané hodnoty, jednak zkrácení daně z příjmu fyzických osob, ovšem každý z těchto dílčích útoků se vyznačuje ve vztahu k oběma daním zcela identickým jednáním. Ohledně obou daní šlo vždy o jedno a totéž opatření, jedné a téže fiktivní faktury a jedno a totéž

zanesení též fiktivní faktury do účetnictví. To ostatně vyplývá i ze zcela identického zachycení popisu jednání ve skutkové větě výroku o vině a ve skutkové větě výroku zprošťujícího. S poukazem na soudní praxi interpretované podmínky zachování totožnosti skutku, k němuž postačí alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, takto vymezené jednání, obsažené ve zprošťujícím výroku a ve výroku jímž byl uznán vinným, není možno označit jako samostatný dílčí útok pokračujícího trestného jednání.

Proto jakmile zprošťující výrok Krajského soudu nabyl právní moci, stal se rozhodnutím vytvářejícím překážku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., neboť jím bylo rozhodnuto o všech dílčích útocích (skutcích) žalovaného pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zák., tedy těch, jež byly pojaty do výroku o vině. V odsuzující části výroku o vině se nejedná o zbylé dílčí útoky stíhaného pokračujícího trestného činu, jak vyžaduje ustanovení § 11 odst. 2 tr. ř., ale o jednání identické s dílčími útoky stíhaného pokračujícího trestného činu, obsaženými v osvobozujícím výroku. Je proto přesvědčen, že jeho trestní stíhání pro skutek, jímž byl uznán vinným bylo od okamžiku nabytí právní moci zprošťujícího výroku rozsudku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. nepřipustné. Vrchní soud v Praze proto pochybil, když na tyto skutečnosti nereagoval, ve svém odvolacím rozhodnutí ponechal odsuzující výrok nedotčen, místo toho, aby postupoval podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. se zřetelem k ustanovení § 223 odst. 1 tr. ř. a z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. jeho trestní stíhání zastavil.

V závěru dovolání se pak domáhal, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ohledně něj zrušil a podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. s přihlédnutím k ustanovení § 223 odst. 1 tr. ř. a z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. jeho trestní stíhání, ohledně skutku, jímž byl uznán vinným, zastavil nebo podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Dovolání obviněného J. Š. směřovalo proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové i rozsudku Vrchního soudu v Praze. Své dovolání opírá o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že napadená rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení skutku. Tuto nesprávnost shledává v porušení zásady „ne bis in idem“ jež je obsažena v čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (zák. č. 209/92 Sb.) a čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (zák. č. 2/93 Sb.). Trestní jednání, pro něž byl uznán vinným společně se spoluobviněnými, mělo být spácháno mnoha dílčími útoky, které spočívaly v obstarání konkrétních fiktivních faktur a jejich následném zaúčtování do účetnictví podnikatelské činnosti I. Z. Tato jednání považuje za zcela shodná, ve vztahu jak k dani z přidané hodnoty tak i k dani z příjmu fyzických osob. Jestliže Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozhodnutí ohledně zcela shodných a identických skutků – útoků učinil rozporná dvojí rozhodnutí, když obviněného J. Š. na jednu stranu zprostil obžaloby ve vztahu k dani z příjmu fyzických osob a ve vztahu k dani z přidané hodnoty jej i ostatní spoluobviněné odsoudil, považuje takovéto dvojí rozhodnutí, které svým postupem toleroval i Vrchní soud v Praze, za vyloučené, v rozporu s citovanou zásadou „ne bis in idem“.

Další pochybení shledal i v hodnocení výpovědi utajeného svědka vystupujícího pod jménem J. S., když takovéto svědectví nemůže samo o sobě obstát a být rozhodujícím důkazem, na základě kterého by soud mohl jednoznačně rozhodnout o jeho vině. Namítl také, že soudy porušily jeho ústavní právo na spravedlivý proces, když neprovedly důkazy, které opakovaně navrhoval. Zejména se jedná o vypracování znaleckého posudku k posouzení, zda se jednalo o daňový únik, neboť žádný nárok na vrácení daně z přidané hodnoty nikdy nebyl uplatněn a nebyli vyslechnuti navrhovaní svědci F. a T. a jeho dřívější obhájce Mgr. M. B. a proveden důkaz veškerými odposlechy, které byly zákonně v této trestní věci učiněny. Tím by se podle názoru odvolatele prokázala jeho nevina. Závěrem proto konstatoval, že v předchozím řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, zejména došlo k nesprávnému a subjektivnímu posouzení důkazů, které vedly k nesprávnému posouzení jeho účasti na skutku a současně došlo k porušení zásady „ne bis in idem“, proto žádal, aby Nejvyšší soud s odkazem na § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. oba napadené rozsudky jak soudu prvního stupně tak i Vrchního soudu v Praze zrušil a přikázal věc k novému projednání a rozhodnutí pro zřejmé vady, které nelze jinak odstranit.

Z vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, kterému bylo dovolání obviněných doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř. vyplývá, že toliko dovolání obviněného A. B. považuje za obsahově naplňující deklarovaný dovolací důvod [ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. a § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř.], ovšem jeho právnímu závěru v něm vyjádřeném nepřisvědčil. Plně se ztotožnil s výkladem Vrchního soudu v Praze (na str. 8 napadeného rozhodnutí), poukazujícím na odlišnost obou dotčených daní, spočívající v jejich účelu, mechanismu vzniku a fungování a také různosti zdrojů, které obě daně zatěžují. Právě tyto odlišnosti a jejich reálný projev ve skutkovém základu této trestní věci byly důvodem, proč z původního celistvě popsaného pokračujícího trestného jednání byla vyčleněna jeho část, která postihovala jednu ze dvou dotčených daní, a o této bylo rozhodnuto zprošťujícím výrokiem, zatímco o zbytku jednání obviněných bylo rozhodnuto výrokiem o vině. O namítanou totožnost jednání se v daném případě nemohlo

jednat, neboť popis obou skutků se odlišuje do té míry, že námitka totožnosti obou těchto jednání nemůže uspět. Pokud u deliktů charakterizovaných více útoky proti chráněnému zájmu dojde k rozdělení skutkové věty takového deliktu, je nutno validním způsobem rozhodnout i ohledně druhé části původně jednotné skutkové věty, když tzv. „vypuštění“ části skutku není s ohledem na nynější právní úpravu možné. Dojde-li proto tímto způsobem ke zproštění obviněného z části původně jednotně chápaného trestného jednání, je s ohledem na shora uvedené pravidlo v rozporu s logikou požadovat, aby z důvodu zprošťujícího výroku o jedné části původně jednotného skutku bylo řízení ohledně zbývajících částí skutku zastaveno z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. Předmětné výroky navzájem nemohly vytvořit překážku věci rozhodnuté, kterou dovolatel namítá. Tyto závěry pak platí i pro část námitek dovolatele J. Š. Jestliže tento obviněný dále namítá, že soudy nesprávně hodnotily výpověď utajeného svědka, neprovedly jednotlivé důkazy, které navrhoval, takže byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, jedná se o námitky, které svou povahou nevyhovují dovolacímu důvodu, který obviněný uplatnil ve svém mimořádném opravném prostředku. Tato část jeho námitek směřuje proti procesním náležitostem trestního řízení a dovolatel jimi brojí ve skutečnosti nikoli proti hmotně právnímu hodnocení skutku, nýbrž proti skutkovým zjištěním. Dovolatelem vznesené výhrady neodpovídají ani žádnému jinému ze zákonem stanovených důvodů dovolání.

Státní zástupce se domnívá, že napadené rozhodnutí trpí jedinou formální vadou, pokud obviněnému A. B. byl ukládán trest podle ustanovení § 248 odst. 3 tr. zák., zatímco mělo být správně uvedeno ustanovení § 148 odst. 3 tr. zák. Jedná se patrně o pouhou písařskou vadu, která sama o sobě nemá na správnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Za této situace navrhl, aby Nejvyšší soud obě podaná dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, protože jsou zjevně neopodstatněná. Současně vyjádřil souhlas v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 tr. ř., aby Nejvyšší soud rozhodl o dovolání v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda jej podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání obviněných A. B. a J. Š. jsou přípustná podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání byla podána oprávněnými osobami [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, odst. 2 tr. ř.), přičemž splňují i obsahové náležitosti dovolání § 265f odst. 1 tr. ř.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněnými vznesené námitky naplňují jimi uplatněné dovolací důvody. Shledal, že toliko dovolání A. B. splňuje zákonné podmínky dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., o něž své dovolání opřel. Vzhledem k tomu dovolání obviněného A. B. Nejvyšší soud neodmítl podle § 265i odst. 1 tr. ř., nýbrž na jeho základě přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo toto dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející.

Naopak z obsahu citovaného dovolání obviněného J. Š. Nejvyšší soud zjistil nesoulad jím uplatněného důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku či jiném nesprávném hmotně právním posouzení a samotného obsahu jím konkrétně uplatněných námitek. Z dikce ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady hmotně právní. V mezích tohoto dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl zjištěn soudem, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoli o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle těchto vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto přezkoumávat a hodnotit správnost a odůvodněnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Právě v těchto skutečnostech spočívá podstatná část námitek dovolání obviněného J. Š. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkového zjištění soudu prvního stupně, případně doplněného nebo pozměněného odvolacím soudem, a v návaznosti na tento skutkový stav zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž skutkové zjištění soudu prvního stupně, resp. odvolacího soudu, nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není ani nemůže být další třetí instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání, zejména hlavního líčení, soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až 150 a § 254 až 263 tr. ř. a přiměřeně i rozhodnutí Ústavního soudu např. ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03, II. ÚS 651/02). V této souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy

v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud a zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu, jen jestliže by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (např. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný ve Sb. nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 3, pod č. 34).

Ve zbývající části důvodů dovolání obviněný J. Š. odvolacímu soudu vytýká porušení zásady „ne bis in idem“, což by zakládalo podmínky pro rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, z důvodu nepřipustnosti trestního stíhání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., jež nelze podřadit, vzhledem k procesnímu charakteru takového rozhodnutí, pod deklarované nesprávné hmotně právní posouzení skutku nebo jiné nesprávné posouzení, ale naplňovalo by jiný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., jež obviněný J. Š. ovšem neuplatnil. Uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. musí být v podaném dovolání nejenom tvrzen, ale i odůvodněn konkrétními vadami, které jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku, jež je vymezen ve výroku napadeného rozhodnutí. Naopak formální podmínkou dovolání, jako mimořádného opravného prostředku, jež může být podán jen kvalifikovaným způsobem prostřednictvím obhájce § 265d odst. 2 tr. ř., vzhledem k obligatorním obsahovým náležitostem dovolání, vymezených v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř., je řádné uplatnění dovolacího důvodu, s odkazem na odpovídající zákonné ustanovení podle § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. ř., jež musí být ve shodě s namítanými vadami rozhodnutí. Obviněný v dovolání formálně deklaroval dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., reálně ovšem uplatnil zejména námitky skutkové a procesně právní a vůči právnímu posouzení skutku, jak byl zjištěn odvolacím soudem, žádnou konkrétní námitku neuplatnil. Z těchto stručně uvedených důvodů (§ 265i odst. 2 tr. ř.) Nejvyššímu soudu nezbylo, než dovolání obviněného J. Š. odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť důvodem bylo podáno z jiných důvodů, jež nejsou uvedeny v ustanovení § 265b tr. ř., a důvod jím uplatněný dovolací důvod není v souladu s obsahem konkrétních námitek dovolání obviněného, a proto jde o dovolání zjevně neopodstatněné.

Obviněným A. B. uplatněný dovolací důvod v ustanovení § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. je naplněn tehdy, jestliže proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona nebylo přípustné, tedy jestliže ve věci existoval některý z obligatorních důvodů uvedených v § 11 odst. 1 tr. ř., pro který nelze trestní stíhání zahájit, a bylo-li zahájeno, musí být zastaveno. Dovolací důvod spočívá v tom, že příslušný orgán činný v trestním řízení, v tomto případě Vrchní soud v Praze, nerozhodl o zastavení trestního stíhání v souladu s ustanovením § 257 odst. 1 písm. c) a § 223 odst. 1 tr. ř. a místo rozhodnutí o zastavení trestního stíhání tak došlo k jinému rozhodnutí, které je pro obviněného méně příznivé.

Obviněný A. B. ve svém dovolání z hlediska jím uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. vznesl námitku, že „dílčí útoky“, pro něž byl jednak zproštěn obžaloby rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 4 T 7/2004, podle § 226 písm. b) tr. ř. proto, že skutek označený v žalobním návrhu není trestným činem, jednak byl uznán vinným citovaným rozsudkem, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 9. 2006, pod sp. zn. 3 To 45/2006, splňují podmínku totožnosti skutku, která při respektování zásady „ne bis in idem“ zakotvené v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. a současně opřené o čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, po právní moci zprošťujícího výroku uvedeného rozsudku, brání pokračování jeho dalšího trestního stíhání pro týž skutek. Rozhodnutí o této námitce je závislé na správném vyřešení otázky, zda popsání „dílčí útoky“, jimiž byl obviněný jednak zproštěn citovaným rozsudkem obžaloby a jednak odsouzen, jsou ve skutečnosti jediným a totožným skutkem.

I když základem celého trestního řízení, předmětem trestního stíhání obviněného a předmětem procesu dokazování je skutek, trestní řád tento pojem sice používá, ale blíže ho nedefinuje. Vymezení pojmu „skutek“ ponechává zákon na teorii trestního práva hmotného a procesního a soudní praxi. Nelze proto dát obecnou platnou směrnicí, co tvoří skutek v určité projednávané věci a kdy je totožnost skutku zachována, když tuto otázku je nutno zkoumat vždy podle individuálních okolností každého případu zvlášť.

Soudní praxe vychází z toho, že skutkem je určitá událost ve vnějším světě charakterizovaná určitým jednáním a jeho následkem, tímto jednáním způsobeným, který je relevantní z hlediska trestního práva. Pro posouzení toho, zda jde o týž skutek, je podstatné, že o něj jde nejen při naprostém souladu v jednání i v následku, ale také v případě úplné shody alespoň v jednání při rozdílném následku, stejně jako v případě úplné shody alespoň v následku při rozdílném jednání. Totožnost skutku je zachována i při alespoň částečné shodě v jednání nebo v následku (nebo v obojím), to ovšem pouze pokud je taková shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. Na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují žalovaný skutek z různých hledisek např. času, místa spáchání činu, formy zavinění, ale i v rozsahu následku, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena. Skutkem je tedy souhrn popsanych skutkových okolností, nikoli jejich právní posouzení. Jako skutek je taková událost vymezena v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení.

Do dřívější koncepce skutku významně zasáhla novelizace trestního řádu a trestního zákona provedená zákonem č. [265/2001](#) Sb., a to pokud jde o pokračování v trestném činu ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák. Podle této novely trestního zákona zůstává pokračování v trestném činu jedním trestným činem a z hlediska trestního práva hmotného i jediným skutkem, za nějž se ukládá i jeden trest, případně společný trest ve smyslu § 37a tr. zák., přičemž z hlediska legální definice uvedené v § 12 odst. 12 tr. ř. se skutkem podle trestního řádu rozumí i dílčí útok pokračujícího trestného činu, není-li výslovně stanoveno jinak.

Pokračováním v trestném činu podle § 89 odst. 3 tr. zák. se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Dílčím útokem ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák. je nutno rozumět nejen samotné jednání - projev vůle pachatele ve vnějším světě, které naplňuje tento znak objektivní stránky skutkové podstaty určitého stejného trestného činu, ale i naplňování ostatních znaků jeho skutkové podstaty. Každý dílčí útok totiž musí mít všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, o jehož pokračování má jít. Důsledkem procesní samostatnosti dílčích útoků pokračujícího trestného činu je nezbytnost zahájit pro každý takový dílčí útok trestní stíhání podle § 160 odst. 1, odst. 5 tr. ř., přičemž tento útok pak musí být uveden v žalobním návrhu podané obžaloby, aby o něm mohl soud rozhodovat jako o skutku ve smyslu § 220 odst. 1 tr. ř. Naopak u pokračujícího trestného činu soud nemůže, na rozdíl od předchozí právní úpravy, pojmout do skutku o němž meritorně rozhoduje v hlavním líčení, ty dílčí útoky, jež nebyly uvedeny v obžalobě ani kdyby jinak podle trestního zákona tvořily jeden skutek a jeden pokračující trestný čin ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák. Respektování totožnosti skutku má důležité procesní důsledky, a to nejenom z hlediska posouzení dodržení obžalovací zásady.

Trestný čin podle § 148 odst. 1 tr. zák. je možné spáchat zkrácením ve větším rozsahu jakékoli daně, která patří do soustavy daní České republiky, dále cla, pojistného na zdravotní pojištění, pojistného na sociální zabezpečení, poplatků (soudních, správních a místních), jakož i jiné jim podobné povinné platby. Způsobí-li pachatel takovým činem značnou škodu, naplní znaky kvalifikované skutkové podstaty tohoto trestného činu podle § 148 odst. 1 odst. 3 písm. c) tr. zák.

Zkrácení daně ve smyslu § 148 odst. 1 tr. zák. je v zásadě jakékoliv jednání pachatele, v důsledku něhož je plátcí (poplatníkovi) vyměřena nižší daň, než jaká odpovídá povaze daně zdanitelné skutečnosti a platné právní úpravě, nebo je mu snížena již vyměřená daň anebo k vyměření daně vůbec nedojde, ačkoliv daňová povinnost vznikla. Při zkrácení daně jde zpravidla o zvláštní případ podvodu, jímž se v rozporu se zákonem ovlivňuje existující daňová povinnost určitého subjektu tak, že ten v rozporu se skutečností předstírá nižší rozsah této povinnosti nebo předstírá, že takovou povinnost vůbec nemá. Pachatel tedy příslušné výkazy či podklady pro stanovení této povinné platby zfalšuje, nepořídí, úmyslně zkreslí nebo nevede, aby tím dosáhl nižšího odvodu daně nebo aby vůbec zatajil, že má určitou daňovou povinnost. Při úvaze o tom, zda došlo ke zkrácení daně, záleží na tom, o jaký typ daně se jedná, co je předmětem zdanění, na jakou skutečnost je vznik daňové povinnosti vázán, od čeho se tato daňová povinnost odvozuje, zda a jakým způsobem se daň přiznává, vyměřuje a platí; tyto skutečnosti vyplývají ze zákonné úpravy příslušného druhu daně, popřípadě z předpisů o řízení ve věcech daní a poplatků. Jestliže pachatel zkrátí více druhů daní nebo jiných povinných plateb, popřípadě zkrátí daň za více zdaňovacích období, a se zřetelem k objektivním a subjektivním souvislostem půjde za splnění podmínek vymezených v § 89 odst. 3 tr. zák. o pokračování v trestném činu, bude třeba z hlediska výše způsobené škody zkrácené částky připadající na jednotlivé daně či jiné povinné platby za všechna období sečíst.

Samotný skutek popsáný v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 4 T 7/2004, nepochybně splňuje výše uvedené podmínky pro jeho posouzení jako pokračujícího trestného činu podle § 89 odst. 3 tr. zák. Jednání obviněných mělo být spácháno, jak vyplývá z obsahu obžaloby, jež vycházela z fakticky totožného popisu skutků, obsažených v jednotlivých usneseních o zahájení trestního stíhání (č. l. 1 - 12 sv. I. spisu) a jednání obviněných obsaženého v rozhodnutí o jejich vině v odsuzující části rozsudku soudu prvního stupně, formou déletrvajících jednání spolupachatelů v letech 1999 - 2001, které mělo směřovat ke zkrácení daně z přidané hodnoty. V obžalobě bylo obviněným kladeno za vinu, že stejné jednání, spáchané více dílčími útoky, mělo za důsledek současně i zkrácení daně z příjmu. Samotný popis skutkových zjištění, jak je soud prvního stupně vzal za prokázané ve výroku odsuzující části rozhodnutí i v odůvodnění rozsudků obou stupňů, nelze považovat za úplný, neboť skutkové závěry neobsahují přesnou specifikaci jednotlivých fiktivních faktur, jež obvinění měli obstarat, dobu jejich zaúčtování do účetnictví podnikatelské činnosti T. - I. Z. a jejich uplatnění v rámci daňového řízení, když právě tato jednání jsou jednotlivými dílčími útoky, v důsledku nichž mělo podle obžaloby dojít ke zkrácení jednak daně z přidané hodnoty a jednak daně z příjmu fyzických osob. Dělitkem jednotlivých dílčích útoků tak v tomto případě nebyly jednotlivé druhy daně, ale oddělená dílčí jednání obviněných A. B., J. Š. a M. P., která tvořila dílčí útoky ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák.

Za dílčí útoky pokračujícího jednání ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák. lze totiž považovat taková dílčí jednání pachatele trestného činu, která byla vedena jednotným záměrem naplňujícím stejnou skutkovou podstatu trestného činu (zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby). Konkrétně se pak jednalo o jednotlivé kroky obviněných ve formě zajištění a zaúčtování fiktivních faktur do účetnictví s tím, že logickým důsledkem tohoto jejich jednání podle jejich úmyslu mělo být zkrácení daňové povinnosti, jež vyplývala z takto zkrácených výsledků hospodářské činnosti podnikání I. Z., a to na základě pravidelně podávaných daňových přiznání (u daně z přidané hodnoty podávaných ve čtvrtletních zdaňovacích obdobích, u daně z příjmů v ročních zdaňovacích obdobích), jež byly spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku.

Ohledně podmínky blízké časové souvislosti je nutno odkázat na judikaturou uznávaný názor (rozhodnutí č. [29/2005](#) Sb. rozh. tr.), jenž považuje za pokračování v trestném činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. spáchané dvěma či více dílčími útoky, při splnění dalších zákonných podmínek, za zkrácení této daňové povinnosti ve dvou či více po sobě následujících zdaňovacích obdobích. Při posuzování této podmínky pokračování v trestném činu není rozhodující jen samotný okamžik dokonání činu (tj. vlastní zkrácení daně za příslušné zdaňovací období), ale je třeba vzít v úvahu i počátek a průběh celého přípravného jednání pachatele k tomu směřujícího (např. časový odstup mezi vyhotovením jednotlivých fingovaných faktur sloužících ke snížení základu daně, jejich zanesení do účetní evidence apod.).

Za rozhodující pro dělení pokračujícího jednání obviněných nelze považovat rozdílný druh daně, k jehož zkrácení uvedeným jednáním obviněných mělo dojít. Hmotným předmětem útoku jsou lidé nebo věci, na které pachatel trestného činu bezprostředně útočí a tím zasahuje objekt trestného činu. Objektem trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. je zájem na správném vyměření daně, cla, pojistného na sociální zabezpečení nebo zdravotní pojištění nebo jiné podobné dávky. Předmětem tohoto trestného činu jsou pak peníze, o něž v důsledku trestného jednání, v konkrétním případě zkrácení daně, byl stát poškozen.

Podstatou sporných stanovisek ovšem není hodnocení, zda takto vymezené dílčí útoky splňují zákonné podmínky pro jejich posouzení, jako pokračování v trestném činu, ale názor Vrchního soudu v Praze, že jedno a totéž jednání pachatele, jež mělo za důsledek zkrácení více druhů daní, je nutno považovat za samostatné dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. S tímto názorem se Nejvyšší soud ze shora uvedených důvodů neztotožňuje.

Na řešení tohoto problému pak navazuje správné vyřešení otázky totožnosti skutku. Z výše uvedeného je zřejmé, že trestná činnost obviněných měla spočívat v soustavném pokračujícím jednání, jehož důsledkem mělo být jak zkrácení daně z přidané hodnoty, tak současně i daně z příjmu. Takové jednání podle ustálené soudní praxe není považováno z hlediska shora podrobně uvedených názorů za samostatné trestné činy ani je z pohledu tohoto rozlišovacího prvku nelze považovat za dílčí útoky pokračujícího trestného činu, ale je nutno je z těchto hledisek posoudit jako jeden skutek, tvořený v případě pokračování více dílčími útoky, o němž není možno rozhodnout dvojím způsobem, tedy jednak výrokem odsuzujícím a jednak zprošťujícím. Totožnost obou popsaných „skutků“, jež byly soudem prvního stupně vymezeny v odsuzujícím výroku a ve výroku, jímž byli obvinění zproštěni obžaloby, je založena na zcela totožném jednání naplňujícím znaky trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 tr. zák., a rozdíl je možno spatřovat toliko v různých druzích zkrácených daní.

Soud prvního stupně respektujíc v zásadě i názor Vrchního soudu v Praze, obsažený v usnesení ze dne 20. 1. 2006, sp. zn. 3 To 105/2005, při aplikaci zásady in dubio pro reo, bez podrobnějšího zhodnocení důkazní situace (str. 23 a 28 odůvodnění), dospěl k závěru, že jednání obviněných ve vztahu k dani z příjmu popsané v žalobním návrhu obžaloby není trestným činem. Jestliže odvolací soud v rámci odvolacího řízení, přes vznesené námitky nepřijatelnosti trestního stíhání, poté co zprošťující výrok rozsudku soudu prvního stupně nabyl právní moci, trestní stíhání obviněných nezastavil, postupoval v rozporu s ustanoveními § 257 odst. 1 písm. c), § 223 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., v nichž je vyjádřeno pravidlo, že nikdo nesmí být trestně stíhán pro týž skutek („ne bis in idem“), zakotvené v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Není pochyb o tom, že žalovaný skutek, svým charakterem splňuje podmínky pokračujícího trestního jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky jsou od sebe odděleny samotným jednáním obviněných, ve formě postupného opatřování falešných faktur a jejich zaúčtování do podnikatelské činnosti I. Z. a v konečné fázi jejich využitím v rámci pravidelně podávaných daňových přiznání. Toto rozčlenění by mělo význam v trestním řízení v případě, že by nebyly prokázány podmínky trestnosti některého z těchto dílčích útoků, a v důsledku toho by muselo být o takovém útoku výslovně rozhodnuto v souladu s ustanovením § 226 tr. ř.

Skutek, jenž byl předmětem žalobního návrhu, na základě nesprávného názoru soudu prvního stupně, na nějž

navazuje i dovoláním napadený názor odvolacího soudu, byl ovšem rozčleněn na dílčí útoky, na základě odlišného hlediska, a to rozdílného následku, resp. účinku spočívajícího ve zkrácení rozdílných druhů daní při zcela shodném jednání. Tento závěr není v korelaci se soudní praxí uznávanými podmínkami totožnosti skutku, jak jsou výše rozvedeny a v důsledku toho došlo k porušení pravidla „ne bis in idem.“

Z těchto důvodů bylo nutno shledat dovolání podané obviněným A. B. zcela opodstatněným, neboť naplňuje důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., přičemž s ohledem na to, že tyto důvody prospívají současně i spoluobviněným J. Š. a M. P., o jejichž vině bylo rozhodnuto týměž napadeným rozsudkem, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 3. 2006, č. j. 4 T 7/2004-1367, bylo třeba použít i ohledně nich přiměřeně ustanovení § 261 tr. ř. (o tzv. beneficiu cohaesionis) ve spojení s § 265k odst. 2 poslední věta tr. ř.

Tyto důvody vedly Nejvyšší soud k rozhodnutí, jímž výhradně z podnětu dovolání obviněného A. B., podle § 265k odst. 1 tr. ř. ohledně tohoto obviněného a s přiměřeným použitím ustanovením § 261 tr. ř. i ohledně obviněných J. Š. a M. P., přestože samotné dovolání J. Š. bylo nutno odmítnout pro jeho zjevnou neopodstatněnost podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 9. 2006, sp. zn. 3 To 45/2006, v celém jeho rozsahu. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud pak přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc obviněných A. B., J. Š. a M. P. potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání.

V novém řízení si odvolací soud především ujasní, zda skutkové závěry soudu prvního stupně, případně na základě důkazů doplněných před odvolacím soudem, dávají dostatečný podklad pro rozhodnutí o podaných odvoláních v rozsahu vymezeném ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., a učiní rozhodnutí respektující závazný právní názor Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.). S ohledem na to, že napadené rozhodnutí bylo rušeno výhradně v důsledku dovolání podaného obviněným, nemůže ve smyslu § 265s odst. 2 tr. ř. v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v neprospěch žádného z uvedených obviněných.

Odvolací soud je třeba upozornit, že ve svém odvolání nspecifikoval, na základě kterých odvolání zrušil výroky o trestech z napadeného rozsudku soudu prvního stupně. Vzhledem k tomu, že obviněným A. B. a J. Š. uložil následně mírnější tresty a státní zástupkyně se ve svém odvolání podaném v neprospěch obviněného J. Š. naopak domáhala zpřísnění uloženého trestu, fakticky toto odvolání opominul, neboť o něm žádným způsobem nerozhodl. Tuto vadu ovšem ve stávajícím řízení nelze napravit. Pokud se jedná o tvrzení státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, obsažené v jeho vyjádření, ohledně nesprávně uvedeného trestného činu, podle něž měl být obviněnému A. B. ukládán souhrnný trest, je třeba upozornit na ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák., stanovící podmínky pro ukládání souhrnného trestu, odkazující na ustanovení § 35 odst. 1 tr. zák., podle nichž je nutno trest ukládat podle toho zákonného ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný. Z výčtu trestných činů, za které byl napadeným rozsudkem obviněnému A. B. ukládán souhrnný trest, bylo nutno považovat trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák za nejpřísnější.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)

- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)